

Konwencja znosząca wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych (tzw. konwencja haska) w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie dnia 14 sierpnia 2005 r.

Każde Umawiające się Państwo zwolni z legalizacji dokumenty, do których ma zastosowanie Konwencja i które mają być przedłożone na jego terytorium. Dla celów niniejszej konwencji legalizacja oznacza jedynie czynność, poprzez którą przedstawiciel dyplomatyczny lub urzędnik konsularny państwa, w którym dokument ma być przedłożony, poświadcza autentyczność podpisu, charakter, w jakim działała osoba podpisująca dokument i, w razie potrzeby, tożsamość pieczęci lub stempla, którym jest ona opatrzony.

Jedyną czynnością, która może być wymagana w celu poświadczenia autentyczności podpisu, charakteru, w jakim działała osoba, która podpisała dokument, oraz, w razie potrzeby, tożsamość pieczęci lub stempla, którym opatrzony jest dokument, jest dołączenie apostille wydanej przez właściwy organ Państwa, z którego pochodzi.

Każde Umawiające się Państwo wyznaczy organy, które są właściwe do wydawania apostille.

Organem właściwym do wydawania apostille w przypadku Polski jest Minister Spraw Zagranicznych.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych
Al. J.Ch. Szucha 23
00-580 Warszawa

Teks konwencji został opublikowany w Dzienniku Ustaw z 2005 r., Nr 112, poz. 938

Dz.U.05.112.938

KONWENCJA

znosząca wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych,

sporządzona w Hadze dnia 5 października 1961 r.

(Dz. U. z dnia 24 czerwca 2005 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 5 października 1961 r. została sporządzona w Hadze Konwencja znosząca wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, w następującym brzmieniu:

Przekład

KONWENCJA

znosząca wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych

Państwa sygnatariusze niniejszej konwencji,

pragnąc znieść wymóg legalizacji dyplomatycznej lub konsularnej zagranicznych dokumentów urzędowych,

zdecydowały zawrzeć w tym celu konwencję i uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Niniejsza konwencja będzie miała zastosowanie do dokumentów urzędowych, które zostały sporządzone na terytorium jednego z Umawiających się Państw i które mają być przedłożone na terytorium innego Umawiającego się Państwa.

Dla celów niniejszej konwencji za dokumenty urzędowe uważa się:

- a) dokumenty pochodzące od organu lub urzędnika sądowego, włączając w to dokumenty pochodzące od prokuratora, sekretarza sądowego lub urzędnika dokonującego doręczeń ("huissier de justice");
- b) dokumenty administracyjne;
- c) akty notarialne;
- d) urzędowe zaświadczenia umieszczane na dokumentach podpisanych przez osoby działające w charakterze prywatnym, takie jak urzędowe zaświadczenia stwierdzające zarejestrowanie dokumentu lub fakt jego istnienia w określonej dacie oraz urzędowe i notarialne poświadczenia podpisów.

Jednakże niniejsza konwencja nie będzie miała zastosowania do:

- a) dokumentów sporządzonych przez przedstawicieli dyplomatycznych lub urzędników konsularnych;
- b) dokumentów administracyjnych dotyczących bezpośrednio transakcji handlowych lub operacji celnych.

Artykuł 2

Każde Umawiające się Państwo zwolni z legalizacji dokumenty, do których ma zastosowanie niniejsza konwencja i które mają być przedłożone na jego terytorium. Dla celów niniejszej konwencji legalizacja oznacza jedynie czynność, poprzez którą przedstawiciel dyplomatyczny lub urzędnik konsularny państwa, w którym dokument ma być przedłożony, poświadcza autentyczność podpisu, charakter, w jakim działała osoba podpisująca dokument, i, w razie potrzeby, tożsamość pieczęci lub stempla, którym jest on opatrzony.

Artykuł 3

Jedyną czynnością, która może być wymagana w celu poświadczenia autentyczności podpisu, charakteru, w jakim działała osoba, która podpisała dokument, oraz, w razie potrzeby, tożsamości pieczęci lub stempla, którym opatrzony jest dokument, jest dołączenie apostille określonej w artykule 4, wydanej przez właściwy organ Państwa, z którego dokument pochodzi.

Jednakże czynność wymieniona w poprzednim ustępie nie może być wymagana, gdy ustawy, inne przepisy prawne lub praktyka obowiązująca w Państwie, w którym dokument jest przedłożony, lub umowa między dwoma lub większą liczbą Umawiających się Państw, zniosły lub uprościły legalizację lub zwolniły taki dokument z legalizacji.

tezy z piśmiennictwa

Artykuł 4

Apostille, o której mowa w artykule 3 ustęp 1, będzie umieszczona na samym dokumencie lub będzie do niego dołączona; powinna być ona sporządzona według wzoru załączonego do niniejszej konwencji.

Może być ona jednakże sporządzona w języku urzędowym wydającego ją organu. Standardowe zwroty w niej zawarte mogą być sporządzone również w drugim języku. Tytuł "Apostille (Convention de La Haye du 5 octobre 1961)" pozostawiony będzie w języku francuskim.

Artykuł 5

Apostille wydana będzie na wniosek osoby, która podpisała dokument, bądź jego posiadacza.

Po prawidłowym wypełnieniu poświadczać ona będzie autentyczność podpisu, charakter, w jakim działała osoba, która podpisała dokument, oraz, w razie potrzeby, tożsamość pieczęci lub stempla, którym dokument jest opatrzony.

Podpis, pieczęć lub stempel na apostille zwolnione są z wszelkiego poświadczenia.

Artykuł 6

Każde Umawiające się Państwo wyznaczy, w nawiązaniu do ich urzędowych funkcji, organy, które są właściwe do wydawania apostille, o której mowa w artykule 3 ustęp 1.

Powiadomi ono o takim wyznaczeniu Ministerstwo Spraw Zagranicznych Niderlandów w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia lub oświadczenia o rozszerzeniu. Powiadomi ono również o każdej zmianie wyznaczonych organów.

Artykuł 7

Każdy organ wyznaczony zgodnie z artykułem 6 prowadzić będzie rejestr lub kartotekę, w której odnotuje wydane apostille, wyszczególniając:

- a) numer i datę wydania apostille,
- b) nazwisko osoby, która podpisała dokument urzędowy, oraz charakter, w jakim ona działała, lub w przypadku dokumentów niepodpisanych - nazwę organu, który opatrzył dokument pieczęcią lub stemplem.

Na wniosek każdej zainteresowanej osoby organ, który wydał apostille, sprawdzi, czy dane zawarte w apostille odpowiadają danym w rejestrze lub kartotece.

Artykuł 8

W przypadku gdy traktat, konwencja lub umowa zawarta między dwoma lub większą liczbą Umawiających się Państw zawiera postanowienia poddające poświadczenie podpisu, pieczęci lub stempla określonym czynnościom, niniejsza konwencja będzie miała pierwszeństwo przed takimi postanowieniami, jeżeli czynności te są opatrzone większym rygorem niż czynności, o których mowa w artykułach 3 i 4.

Artykuł 9

Każde Umawiające się Państwo podejmie niezbędne środki w celu zapobieżenia dokonywaniu legalizacji przez ich przedstawicieli dyplomatycznych lub urzędników konsularnych w przypadkach, w których niniejsza konwencja przewiduje zwolnienie z tego wymogu.

Artykuł 10

Niniejsza konwencja otwarta będzie do podpisu dla Państw reprezentowanych na 9 sesji Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego oraz dla Irlandii, Islandii, Liechtensteinu i Turcji.

Podlega ona ratyfikacji, a dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Niderlandów.

Artykuł 11

Konwencja niniejsza wejdzie w życie sześćdziesiątego dnia po złożeniu trzeciego dokumentu ratyfikacyjnego, o którym mowa w artykule 10 ustęp 2.

Konwencja wejdzie w życie dla każdego Państwa sygnatariusza, które ratyfikuje ją w terminie późniejszym, sześćdziesiątego dnia po złożeniu jego dokumentu ratyfikacyjnego.

Artykuł 12

Każde Państwo niewymienione w artykule 10 może przystąpić do niniejszej konwencji po jej wejściu w życie zgodnie z artykułem 11 ustęp 1. Dokument przystąpienia będzie złożony Ministerstwu Spraw Zagranicznych Niderlandów.

Przystąpienie takie skutkuje wyłącznie w stosunkach między Państwem przystępującym a tymi Umawiającymi się Państwami, które nie zgłosiły sprzeciwu co do jego przystąpienia w ciągu sześciu miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w artykule 15 litera d. Ministerstwo Spraw Zagranicznych Niderlandów zostanie powiadomione o każdym takim sprzeciwie.

Konwencja wejdzie w życie między Państwem przystępującym a Państwami, które nie zgłosiły sprzeciwu co do jego przystąpienia, sześćdziesiątego dnia po upływie okresu sześciu miesięcy, o którym mowa w poprzednim ustępie.

Artykuł 13

Każde Państwo może, w czasie podpisywania, ratyfikacji lub przystąpienia, oświadczyć, że rozszerza stosowanie niniejszej konwencji do wszystkich terytoriów, które reprezentuje w stosunkach międzynarodowych, lub do jednego z nich lub większej ich liczby. Oświadczenie takie będzie skuteczne z chwilą wejścia w życie konwencji dla danego Państwa.

W każdym późniejszym terminie o takich rozszerzeniach będzie powiadamiane Ministerstwo Spraw Zagranicznych Niderlandów.

W przypadku gdy oświadczenie o rozszerzeniu stosowania konwencji składane jest przez Państwo, które ją podpisało i ratyfikowało, konwencja wejdzie w życie w odniesieniu do terytoriów, których to dotyczy, zgodnie z artykułem 11. W przypadku gdy oświadczenie o rozszerzeniu stosowania konwencji składane jest przez Państwo, które do niej przystąpiło, konwencja wejdzie w życie w odniesieniu do terytoriów, których to dotyczy, zgodnie z artykułem 12.

Artykuł 14

Niniejsza konwencja będzie obowiązywała przez pięć lat od daty jej wejścia w życie zgodnie z artykułem 11 ustęp 1, również w stosunku do Państw, które ją ratyfikowały lub przystąpiły do niej w terminie późniejszym.

W przypadku braku wypowiedzenia będzie ona milcząco odnawiana co pięć lat.

Każde wypowiedzenie będzie notyfikowane Ministerstwu Spraw Zagranicznych Niderlandów co najmniej na sześć miesięcy przed upływem pięcioletniego okresu.

Może być ono ograniczone do niektórych terytoriów, do których ma zastosowanie konwencja.

Wypowiedzenie będzie skutkowało tylko w odniesieniu do tego Państwa, które je notyfikowało. Konwencja pozostanie w mocy dla innych Umawiających się Państw.

Artykuł 15

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Niderlandów powiadomi Państwa, o których mowa w artykule 10, oraz Państwa, które przystąpiły do konwencji zgodnie z postanowieniami artykułu 12, o:

- a) notyfikacjach, o których mowa w artykule 6 ustęp 2;
- b) podpisach i ratyfikacjach wymienionych w artykule 10;
- c) dniu wejścia w życie niniejszej konwencji zgodnie z artykułem 11 ustęp 1;
- d) przystąpieniach i zastrzeżeniach określonych w artykule 12 oraz o dacie, w której takie przystąpienia stają się skuteczne;
- e) rozszerzeniach określonych w artykule 13 i dacie, w której stają się one skuteczne;
- f) wypowiedzeniach wymienionych w artykule 14 ustęp 3.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, będąc w tym celu należycie upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

SPORZĄDZONO w Hadze dnia 5 października 1961 r. w językach francuskim i angielskim, przy czym tekst francuski ma pierwszeństwo w przypadku różnic między tekstami, w jednym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwach Rządu Niderlandów, i którego uwierzytelniona kopia zostanie przekazana drogą dyplomatyczną każdemu Państwu reprezentowanemu na 9 sesji Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego oraz Irlandii, Islandii, Liechtensteinowi i Turcji.

ZAŁĄCZNIK

Wzór apostille

Apostille będzie sporządzona w formie kwadratu o bokach o długości co najmniej 9 centymetrów

APOSTILLE

(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)

1. Państwo:

Niniejszy dokument urzędowy

2. podpisany został przez

3. działającego w charakterze

4. zaopatrzony jest w pieczęć/stempel

Poświadczony

5. w 6. dnia

7. przez

8. Nr

9. Pieczęć/stempel:

10. Podpis:

Po zapoznaniu się z powyższą konwencją w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej konwencji,
- postanowienia konwencji są ratyfikowane, przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 15 października 2004 r.

Dz.U.05.112.939

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 kwietnia 2005 r.

w sprawie mocy obowiązującej Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r.

(Dz. U. z dnia 24 czerwca 2005 r.)

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie ustawy z dnia 22 lipca 2004 r. o ratyfikacji Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. (Dz. U. Nr 194, poz. 1980), Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej dnia 15 października 2004 r. ratyfikował wyżej wymienioną konwencję. Zgodnie z artykułem 12 ustęp 1 konwencji dokument przystąpienia złożono w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Królestwa Niderlandów, jako depozytariuszowi, dnia 17 listopada 2004 r.

Zgodnie z artykułem 11 ustęp 1 konwencji weszła ona w życie dnia 24 stycznia 1965 r., a w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z artykułem 12 ustęp 4 wchodzi w życie dnia 14 sierpnia 2005 r.

Przy składaniu dokumentu przystąpienia złożono następujące oświadczenie:

"Stosownie do artykułu 6 ustęp 1 konwencji, Rzeczpospolita Polska wyznacza Ministerstwo Spraw

Zagranicznych jako władzę właściwą do wydawania poświadczenia, o którym mowa w artykule 3 ustęp 1 konwencji, w odniesieniu do wszelkich dokumentów urzędowych."

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Następujące państwa stały się stronami konwencji w podanych niżej datach:

Państwa będące członkami Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego:

Republika Albanii	9 maja 2004 r.
Republika Argentyńska	18 lutego 1988 r.
Związek Australijski	16 marca 1995 r.
Republika Austrii	13 stycznia 1968 r.
Republika Białorusi	31 maja 1992 r.
Królestwo Belgii	9 lutego 1976 r.
Bośnia i Hercegowina	24 stycznia 1965 r.
Republika Bułgarii	29 kwietnia 2001 r.
Chińska Republika Ludowa:	
Specjalny Region Administracyjny Hongkong	1 lipca 1997 r.
Specjalny Region Administracyjny Makau	20 grudnia 1999 r.
Republika Chorwacji	24 stycznia 1965 r.
Republika Cypryjska	30 kwietnia 1973 r.
Republika Czeska	16 marca 1999 r.
Republika Estońska	30 września 2001 r.
Republika Finlandii	26 sierpnia 1985 r.
Republika Francuska	24 stycznia 1965 r.
Republika Grecka	18 maja 1985 r.
Królestwo Hiszpanii	25 września 1978 r.
Irlandia	9 marca 1999 r.
Republika Islandii	27 listopada 2004 r.
Państwo Izrael	14 sierpnia 1978 r.
Japonia	27 lipca 1970 r.
Republika Litewska	19 lipca 1997 r.
Wielkie Księstwo Luksemburga	3 czerwca 1979 r.
Republika Łotewska	30 stycznia 1996 r.
Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	24 stycznia 1965 r.
Republika Malty	3 marca 1968 r.
Meksykańskie Stany Zjednoczone	14 sierpnia 1995 r.
Księstwo Monako	31 grudnia 2002 r.
Królestwo Niderlandów	8 października 1965 r.
Republika Federalna Niemiec	13 lutego 1966 r.
Królestwo Norwegii	29 lipca 1983 r.
Nowa Zelandia	22 listopada 2001 r.
Republika Panamy	4 sierpnia 1991 r.
Republika Portugalska	4 lutego 1969 r.
Republika Południowej Afryki	30 kwietnia 1995 r.
Federacja Rosyjska	31 maja 1992 r.
Rumunia	16 marca 2001 r.
Serbia i Czarnogóra	24 stycznia 1965 r.
Republika Słowacka	18 lutego 2002 r.
Republika Słowenii	24 stycznia 1965 r.
Stany Zjednoczone Ameryki	15 października 1981 r.
Republika Surinamu	25 listopada 1975 r.
Konfederacja Szwajcarska	11 marca 1973 r.
Królestwo Szwecji	1 maja 1999 r.
Republika Turcji	29 września 1985 r.
Ukraina	22 grudnia 2003 r.
Boliwariańska Republika Wenezueli	16 marca 1999 r.
Republika Węgierska	18 stycznia 1973 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	24 stycznia 1965 r.

Republika Włoska	11 lutego 1978 r.
Państwa niebędące członkami Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego:	
Księstwo Andory	31 grudnia 1996 r.
Antigua i Barbuda	1 listopada 1981 r.
Republika Armenii	14 sierpnia 1994 r.
Republika Azerbejdżanu	2 marca 2005 r.
Wspólnota Bahamów	10 lipca 1973 r.
Barbados	30 listopada 1966 r.
Belize	11 kwietnia 1993 r.
Republika Botswany	30 września 1966 r.
Państwo Brunei Darussalam	3 grudnia 1987 r.
Wyspy Cooka	30 kwietnia 2005 r.
Wspólnota Dominiki	3 listopada 1978 r.
Republika Ekwadoru	2 kwietnia 2005 r.
Republika Wysp Fidżi	10 października 1970 r.
Grenada	7 lutego 1974 r.
Republika Hondurasu	30 września 2004 r.
Republika Kazachstanu	30 stycznia 2001 r.
Republika Kolumbii	30 stycznia 2001 r.
Królestwo Lesotho	4 października 1966 r.
Republika Liberii	8 lutego 1996 r.
Księstwo Liechtensteinu	17 września 1972 r.
Republika Malawi	2 grudnia 1967 r.
Republika Wysp Marshalla	14 sierpnia 1992 r.
Republika Mauritiusu	12 marca 1968 r.
Republika Namibii	30 stycznia 2001 r.
Niue	2 marca 1999 r.
Saint Kitts i Nevis	14 grudnia 1994 r.
Saint Lucia	31 lipca 2002 r.
Saint Vincent i Grenadyny	27 października 1979 r.
Republika Salwadoru	31 maja 1996 r.
Samoa	13 września 1999 r.
Republika San Marino	13 lutego 1995 r.
Republika Seszeli	31 marca 1979 r.
Królestwo Suazi	6 września 1968 r.
Królestwo Tonga	4 czerwca 1970 r.
Republika Trinidadu i Tobago	14 lipca 2000 r.

2. Wykaz stron konwencji, z którymi będzie ona obowiązywać w stosunkach dwustronnych z Rzeczpospolitą Polską, oraz teksty zastrzeżeń i deklaracji złożonych przez strony konwencji zostaną ogłoszone niezwłocznie po upływie terminu do zgłoszenia sprzeciwu wobec przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do konwencji.